

Troosten is een werkwoord

Naast Israël staan

Regiogroepen bidden voor heerbaan

Naast Israël staan

Details van de Scroll of Fire, gedenkteken ten westen van Jeruzalem

Solidariteit met Israël, het wordt vaak omschreven als ‘naast Israël staan’. Vaak ook gaan die woorden samen met heftige emoties en de oproep om tot actie over te gaan. Maar wat betekenen die woorden anno 2015? In dit artikel wil ik er een paar persoonlijke opmerkingen over maken. Daarbij gaat het me niet zozeer om een actieplan voor steun aan Israël. Ik kies ervoor om terug te gaan naar de grondhouding die we van Israël leren en naar het besef van onze plaats als christenen naast Israël. Op dat fundament ontstaat een vorm van solidariteit die niet afhankelijk is van ons gevoel of van het moment.

Boom planten

Over de grondhouding van Israël valt veel te zeggen. Ik noem hier twee aspecten: de waarde van het leven en de toekomstgerichtheid van het volk. Het eerste aspect trof me sterk toen ik tijdens de studiereis in april opnieuw Yad Vashem bezocht. We dwaalden door de vallei van de verdwenen gemeenschappen, zagen de plaquettes met namen van de rechtvaardigen onder volken en luisterden naar het voorlezen van namen van omgekomen kinderen. Welk volk is zo nauwgezet in het vasthouden van

de herinnering, in het gedenken van hen die niet meer zijn? Geen mens of gemeenschap wordt vergeten.

De toekomstgerichtheid van dit volk zie je overal om je heen. Wat me altijd treft in Israël is de enorme *drive* van mensen om iets nieuws tot stand te brengen en om obstakels te overwinnen. In dit land dat voor een groot deel uit woestijn bestaat zijn de mensen allesbehalve dor, droog of afwachtend. Eenvoudige plastic buisjes vormen een systeem voor druppel-irrigatie en zorgen overal voor on-

gekende bloei van bloemen, planten en bomen. Het tekent de mentaliteit van de moderne Israëli. Misschien heeft het met overlevingsdrang te maken, misschien ook met optimisme of met het idee dat iedereen een missie heeft te volbrengen. Een oud verhaal lijkt dat laatste te zeggen. Als iemand de oude rabbi Jochanan ben Zakai een Johannesbroodboom ziet planten vraagt hij wat voor nut dat heeft. De boom geeft immers pas na 70 jaar vrucht! Waarop de rabbi antwoordt dat zijn kinderen en kleinkinderen ervan zullen genieten, net zoals hij zelf de vruchten plukt van wat anderen voor hem hebben gedaan.

Van Israël geleerd

Deze grondhouding heeft alles te maken met de bijzondere weg die God met dit volk gaat. De opdracht te gedenken is een bijbels refrein dat Israël ter harte heeft genomen. Niet om in het verleden te blijven hangen, maar om lessen te leren voor vandaag en morgen.

Als Israël iets heeft geleerd en ons heeft doorgegeven, dan is het wel de ontdekking dat het verleden de toekomst niet bepaald. Fouten en dwaalwegen hoeven ons niet gevangen te houden, want de God van Israël vergeeft en wijst een weg naar de toekomst. Daarin ligt ook de boodschap van dit volk voor heel de wereld: zo is Hij, onze Bevrijder, die Heer is van heel de schepping en van ons leven. Hem willen wij dienen. Naast Israël staan betekent voor mij allereerst dat we deze grondhouding aannemen en steeds weer beoefenen. En ervan getuigen dat we dit van Israël en met name van Jezus, de zoon van Israël, hebben geleerd. De verwachting van Gods Koninkrijk is niet met ons christenen begonnen, we hebben het ook niet overgenomen, nee we delen in wat eerst aan Israël is geschonken en wat dit volk nooit is ontnomen. Ook in onze tijd heeft de kerk Israël nodig om zichzelf te zijn.

Gevaar van buitenaf, gevaar van binnenuit

Hoe vertaalt dit zich naar solidariteit met Israël? Dat betekent voor mij dat we ruimte geven aan deze unieke stem van Israël in ons midden. Het betekent opkomen voor het bestaansrecht van dit volk en van de staat Israël en strijd tegen antisemitisme en anti-judaïsme. Het betekent ook dat we elk gesprek over Israël niet laten verlammen door stellingnames over de politieke situatie in het land Israël. Die situatie is veel gecompliceerder dan we zouden willen.

Tijdens de studiereis sprak Alfred Muller over het gevaar dat Iran atoomwapens kan ontwikkelen en dat deze in de handen komen van terroristen. Een heel ander gevaar waarmee Israël wordt geconfronteerd is echter de stroom joodse immigranten die het land weer verlaten omdat er niet voldoende werk en betaalbare woningen voor hen zijn. De regering is wel bezorgd over de veiligheid van het land, maar heeft geen samenbindende visie voor de toekomst. Als de huidige ontwikkelingen zich doorzetten zal Israël wellicht gedwongen worden om de Westbank in te lijven en zal de meerderheid van de bevolking op ter-

mijn niet-joods zijn. Het gevaar van binnenuit is daarom zeker zo groot als dat van buitenaf. Uiteenlopende groeperingen in het land hebben daarom totaal verschillende ideeën over wat nodig is voor het voortbestaan van de staat Israël.

Broeders en zusters

De vraag wat ‘naast Israël staan’ dan betekent wordt nog indringender als we bedenken dat onze politieke keuzes grote gevolgen hebben voor broeders en zusters in het land. Veel messiaanse joden vragen ons de staat Israël te steunen omdat het de enige veilige plek voor Joden is en God beloften heeft uitgesproken over dit land. Arabische christenen roepen ons op om niet voorbij te gaan aan het onrecht in het land. Daarnaast zijn er messiaanse joden en Arabische christenen die niet langer willen strijden om het land, maar samen proberen te getuigen van Gods liefde. Geluiden waar we niet aan voorbij kunnen gaan, maar die soms wel op elkaar botsen. Op dat moment gaat het er niet om dat wij kiezen tussen deze stemmen, maar juist de ontmoeting zoeken met al deze broeders en zusters om luisterend, dienend en biddend naast hen te staan in de hoop en verwachting dat God hen gebruikt om met het land en met haar inwoners tot Zijn doel te komen.

Naast Israël staan

Naast Israël staan is niet vrijblijvend. Het betekent getuigen van de verbondenheid met dit volk en opkomen voor haar bestaan, het betekent verdriet hebben vanwege Jodenhaat en protesteren tegen antisemitisme. Het betekent bezorgd zijn over de interne verdeeldheid van Joden. Het is lijden aan het gemis van vrede en gerechtigheid voor Joden en Palestijnen en steun geven aan initiatieven tot verzoening. Maar het is allereerst dankbaar zijn voor wat we door dit bijzondere volk hebben mogen proeven van Gods goedheid. We zijn gelukkige mensen dat we mogen weten dat deze God naast Israël ook ons op het oog heeft. Ik ken geen tekst die dat krachtiger zegt dan Jesaja 19:25: ‘Gezegend is Egypte, mijn volk, en Assyrië het werk van mij handen, en Israël mijn bezit.’

REDACTIONEEL

Dit NEMagazine biedt een soort dwarsdoorsnede van het werk van de NEM. We staan stil bij het jubileum van Corrie van Maanen. Al 25 jaar geeft zij handen en voeten aan de opdracht om Israël te troosten. In zijn laatste bijdrage aan het magazine bespreekt Kees Jan Rodenburg wat ‘naast Israël staan’ voor hem betekent. Van de ontmoetingsconferentie op Cyprus heeft u nog een dubbelinterview tegoed. Enkele leden van een oude en een jonge regiogroep leggen uit waarom samen bidden voor de NEM en voor het Midden-Oosten verrijkend is. Met de bijbelstudie van Ruth Penning en het artikel van Alfred Muller kijken we vooruit naar de Reveilweken van dit jaar, die als thema de Bergrede hebben.

Zomaar een dwarsdoorsnede van het NEM-werk. In de veelzijdigheid mogen we iets zien van de breedte van Gods werk: met Israël, met de volken, met ons persoonlijk. Hoe klein deze dwarsdoorsnede ook is, daarin wordt desondanks zichtbaar hoe groot Zijn liefde en trouw zijn. Als NEM voelen we ons bevoorrecht dat we hierbij daadwerkelijk betrokken mogen zijn via de werkers in het Midden-Oosten en de organisatie van Reveilweken.

Inhoud van dit nummer

Naast Israël staan	2
Troosten is een werkwoord	4
Studie: Gelukkig de treurenden	7
De heerbaan helpen aanleggen	8
Ontmoeting op Cyprus (deel 2)	10
Op de berg van de Bergrede	12
Agenda, steun de NEM, colofon	15
Kinderpagina	16

Troosten is een werkwoord

Interview met Corrie van Maanen

De NEM is al meer dan 50 jaar werkzaam in het Midden-Oosten. Iemand die daar al heel lang bij betrokken is, is Corrie van Maanen. Zij is in 1990 uitgezonden en dit jaar maar liefst 25 jaar werkzaam in Israël. Zij werkt in de thuiszorg onder Russische Joden die aliya hebben gemaakt.

Sinds 1990 woon en werk je in Jeruzalem. Wat bracht jou ertoe naar Israël te gaan?

Ik heb er een reis voor gemaakt. Terwijl ik in Afrika was werd ik in mijn hart overtuigd om naar Israël te gaan. Dit werd bevestigd door woorden uit de Bijbel en door mensen om mij heen. Ik wilde graag mijn verpleegkundige beroep gebruiken om mij in te zetten voor de ander. De NEM paste daarbij. In 1990 werd ik uitgezonden en ben ik met twee koffers op reis gegaan. Ik ben nog steeds verwonderd hoe mijn leven verlopen is tot nu toe.

Je bent uitgezonden door de NEM, je werkt voor de Christelijke Ambassade en er is een link met de GZB. Hoe zit dat?

De NEM heeft mij in 1990 uitgezonden en dat is mijn 'familie' in Israël. In 1994 had ik problemen met mijn visumverlenging. Doordat het werk van de thuiszorg in 1995 werd overgenomen door de Christelijke Ambassade kon het doorgaan. De eerste jaren in Israël zijn niet makkelijk geweest. Ook met

de achterban ben ik door een moeilijke periode heengegaan. Daardoor kwam de GZB in 1999 in beeld ter ondersteuning van de gemeente die mij heeft uitgezonden. Terugkijkend ben ik dankbaar, zelfs ook voor die moeilijke jaren. Ik mocht leren om op God te vertrouwen, Hem heel dichtbij ervaren, een leven in afhankelijkheid.

Wat vind je bijzonder aan het werk in de thuiszorg?

In het werk van de thuiszorg hoor ik het Vaderhart kloppen. Voor mij is het een groot voorrecht om daarbij betrokken te zijn. Het geeft mij passie voor wat Hij mij toevertrouwt. De aliya heeft mijn hart, vandaaruit wordt dit werk gedaan. De mensen voor wie ik mij inzet zijn allemaal door een proces van ontworteling heengegaan, niemand van hen is in Israël geboren. In de terugkeer van de Joden zie ik de vervulling van Gods woord en Zijn trouw voor Israël. Gods hart gaat uit naar Zijn volk, het is Zijn liefdeslied. En wij als gelovigen uit de volken mogen daar bij betrokken zijn.

Hoe ziet jouw werk onder de Russische Joden eruit?

Het gaat om basis-verpleegkundige zorg. Naast lichamelijke zorg is er ook aandacht voor de geestelijke en emotionele zorg van de mensen. De rijkdom van het joodse geloof is dat God de hele mens op het oog heeft. In de thuiszorg gaat het om relaties. Mensen hoop geven, soms in uitzichtloze situaties. In armoede en eenzaamheid er willen zijn voor de ander, naast de lichamelijke zorg ook tijd maken voor een kopje thee. De Russische geschiedenis heeft veel wonden geslagen, tot op vandaag zichtbaar. Soms duurt het lang voordat vertrouwen kan worden gegeven. Het werk is daardoor vaak ook een uitdaging.

Hoe zie je de invulling van je werk voor de komende jaren?

Mijn hoop en verwachting is dat de aliya nog meer zal toenemen en dat de thuiszorg mee mag blijven ontwikkelen. 'Troost Mijn volk', de tekst uit Jesaja 40:1, is de basis van dit werk. Troosten is een werkwoord en zolang God het mij geeft ga ik van harte door. Het is Zijn werk. Troost brengen is een opdracht waar ik graag gestalte aan wil geven.

Hoe kijk je terug op al die jaren in Israël?

Met heel veel dankbaarheid. Het is een voorrecht om in Jeruzalem te wonen, de feesten mee te vieren.

Israël, het liefdeslied van God.

Wanneer ik nieuwsbrieven teruglees zie ik Gods trouw, hoe Hij gebroken harten geneest en verzoend heeft en gebeden beantwoord heeft. Hij is een God van trouw! Ook in moeilijke dagen was Hij bij mij. Ik voel mij bevoorrecht!

Wat zou de achterban in Nederland kunnen doen voor het werk van de NEM in Israël?

Trouw zijn in het gebed voor Israël. Door gebed ga je zien waar je mee bezig bent. Het gaat er niet in de eerste plaats om dat we een mening vormen over Israël, maar dat we de vraag durven stellen 'hoe kan ik tot zegen zijn?' Wij zijn medeverantwoordelijk voor Israël om haar tot zegen te zijn.

Uit een recente nieuwsbrief van Corrie

Vanuit Rusland heeft Mirjam (gefin-geerde naam) samen met haar moeder aliya gemaakt. Inmiddels is dat al twintig jaar geleden. Met hoop en verwachting waren ze gekomen. Hoe anders beleeft Mirjam het dagelijks leven in Israël. Vertrouwen heeft ze niet gekregen, nieuwe vriendschappen heeft ze niet toegelaten. Zij is alleen.

De Tweede Wereldoorlog die zij als klein meisje meemaakte, heeft diepe sporen in haar leven getrokken.

Vorig jaar, toen wij in Israël opnieuw door de spanning van een oorlog heengingen, beleefde Mirjam haar verleden alsof het gisteren had plaats gevonden. 'Ik kan er niets mee', zei ze zonder aanleiding. 'Oorlog, het woord 'oorlog' kan ik niet eens hanteren, laat staan de inhoud daarvan.' Ze liep naar de kast en ging op zoek naar iets. Even later kwam ze terug met een zwarte portefeuille in haar hand. Zittend op de rand van haar bed, al verder zoekend haalde ze voorzichtig een ver-

geelde brief tevoorschijn.

Gedateerd: februari 1943. Een mooi geschreven brief met een gelijkmatig handschrift. Haar ogen bleven halverwege rusten op een paar zinnen. Liefdevolle woorden gericht aan Mirjam, toen vier jaar oud, goede wensen voor haar vijfde verjaardag. Papa's meisje. Ze las ze voor, haar vader had haar het beste gewenst. Twee maanden later, in april 1943, werd hij aan het front in Rusland doodgeschoten. Even, heel even maar, mocht ik haar hart zien, vertrouwde ze mij en deelde ze een kostbare herinnering. Ze huilde. Even maar. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en herstelde zich; ze moet tenslotte toch altijd sterk zijn sinds zij met haar moeder en zusje vluchtte. 'Oorlog; ik kan er niets mee', zei ze en ging over op iets anders. Troost, het is vaak niets anders dan er alleen maar zijn voor de ander. Geen grote woorden, geen oplossingen. Daar waar de ander zit, ernaast gaan zitten. Met het geloof dat het de pijn iets zal verzachten.

Gelukkig de treurenden

Van alle zaligspreekingen (Matteus 5:3-10) lijken bovenstaande woorden misschien wel het meest onlogisch. Gelukkig zijn en treuren dat gaat toch niet samen? En al helemaal niet als je 'gelukkig zijn' ziet als 'alles hebben waar je naar verlangt op het moment dat jij het wilt.' Blijkbaar gaat het gelukkig zijn in de Bijbel over een rijkdom die een laag dieper zit dan onze uiterlijke omstandigheden.

Jezus zegt het hier zo: 'Gelukkig de treurenden, want zij worden getroost.' Het gelukkig zijn zit hem niet in het treuren, maar in wat er gaat gebeuren met mensen die treuren, er komt troost. Toch blijft het een lastige uitspraak. Er lijkt geen einde te komen aan het kleine en grote verdriet dat ieder mens te dragen heeft. Worden wij allemaal getroost? Zijn wij allemaal 'gelukkig' te noemen? En komt die troost en dat gelukkig zijn nú of is dat iets voor de toekomst?

De afgelopen tijd werd me duidelijk dat je op verschillende manieren als 'treurende' nu al troost kunt ervaren. Ik las het voorbeeld van vier rabbijnen die bij Jeruzalem aankomen en zien hoe de tempel er verwoest bij ligt. Ze

zagen zelfs een vos uit
het Heilige der
Heiligen

komen. Drie rabbijnen worden verdrietig, maar de vierde lacht. De drie vragen hem om uitleg. Hij vertelt hoe hij blij is omdat hij nu zeker weet dat God zijn belofte gaat houden. Net zoals God door de profeten heeft gezegd dat de verwoesting zal komen (en dat is gebeurd) zullen dus ook de woorden van de profeten over het herstel van Jeruzalem werkelijkheid worden. We kunnen getroost worden in verdriet omdat God beloftes heeft gegeven van herstel in de toekomst. Gelukkig ben je wanneer je je in verdriet vasthoudt aan Gods beloftes.

De zaligspreekingen kun je ook lezen als een spiegel die ons wordt voorgehouden. Dit is het leven zoals Jezus het bedoeld heeft. Heeft Jezus bedoeld dat wij treurig zijn? Op een bepaalde manier wel. In het koninkrijk van God leer je om verdrietig te zijn om wat God verdrietig maakt. Verdriet om wat in ons leven, in het leven van onze gemeenschap, zo ingaat tegen Gods liefde en

waarheid. Dit is het soort verdriet waarin God wil troosten. Het is verdriet waardoor Hij een ommekeer in ons leven wil brengen. Paulus beschrijft deze troost bijvoorbeeld in 2 Korintiërs 7:10. Gelukkig ben je wanneer jouw leven en dat van je gemeenschap door verdriet heen meer wordt zoals God het heeft bedoeld.

In diezelfde brief beschrijft Paulus nog een ander soort verdriet. Het heeft alles te maken met tegenspoed, lijden in het dagelijks leven. Niet als gevolg van je eigen zonden, maar als gevolg van het leven in deze wereld. Ook daarin laat God zijn nabijheid zien. 2 Kor.1:3-4 (NBG): 'De God aller vertroosting, die ons troost in al onze druk, zodat wij hen, die in allerlei druk zijn, troosten kunnen met de troost, waarmede wijzelf door God vertroost worden.' Juist in moeilijke omstandigheden kun je op een hele bijzondere manier God als de Trooster leren kennen. En er komt een kettingreactie. Troost van God is blijkbaar iets wat je door kunt geven. In verdriet, in situaties waarin we onder druk staan, kunnen we veel voor elkaar betekenen. De ander troosten is een opdracht die we al tegenkomen in het Oude Testament. Zoals in de beroemde woorden van Jesaja 40:1 'Troost, troost mijn volk.' Deze woorden hebben tot de dag van vandaag mensen in beweging gebracht om Israël te troosten. Gelukkig ben je wanneer je in je verdriet troost mag ontvangen en het ook mag doorgeven aan anderen!

De heerbaan helpen aanleggen

22 NEM-regiogroepen actief

Door heel Nederland zijn 22 regiogroepen actief die maandelijks bij elkaar komen voor gebed en bijbelstudie. Jan van der Voort, coördinator regiogroepen: 'Het unieke van een regiogroep is dat mensen uit verschillende christelijke geloofsbewegingen bij elkaar komen om te bidden voor Israël, het Midden-Oosten en het werk van de NEM. Iedere maand sturen we hen een gebiedsbrief toe met informatie over het werk van de NEM, over uitgezonden werkers en de situatie in het Midden-Oosten. Ook krijgen ze een bijbelstudie om

met elkaar door te nemen. Naast de maandelijkse bijeenkomsten dragen zij de visie van Jesaja 19:23-25 uit in hun plaatselijke kerk en omgeving. Een regiogroep is als het ware een verlengstuk van wat wij doen op kantoor.'

Voor wie is de regiogroep bedoeld?

Jan: 'De regiogroep is bedoeld voor iedereen die een bewogen hart heeft voor Israël en het hele Midden-Oosten. Op de website kan je de plaatsen vinden waar de groepen zijn. Als er in een regio nog geen groep is, dan willen we mensen helpen om een groep te beginnen.'

Jopie van Woerden is trouwe deelnemer van de regiogroep in Maasland, één van de oudste regiogebiedsgroepen van ons land.

Hoe en wanneer is de regiogroep uit Maasland ontstaan?

Jopie: 'In 1983 deed Evert van de Poll tijdens een Reveilweek een oproep om gebeds- en steungroepen te vormen in het land. Lutzen van de Graaf begon een regiogebiedsgroep in Rotterdam, waarbij Luc de Vries zich aansloot. Een jaar later is Luc een regiogroep in Maasland begonnen. We komen één keer in de maand bij elkaar en

we zijn nu met ongeveer achttien mensen. Als groep zijn we zeer gemêleerd, van verschillende stromingen en kerken, maar we willen allemaal Israël zegenen.'

Wat betekent de regiogebiedsgroep voor jou persoonlijk?

'Het besef dat de NEM een meelevende en biddende achterban nodig heeft. Ik geloof dat God zelf de heerbaan uit Jesaja 19 zal aanleggen, maar dat hij wel helpers kan gebruiken. Alle werkers die namens de NEM in het Midden-Oosten dienst doen verdienen ons gebed.

In het verleden zijn we gevraagd op cruciale momenten te bidden, bijvoorbeeld toen er plannen waren om de Menorahzaal op het NEM-terrein te bouwen. Er werd om gebed en bevestiging gevraagd aan de achterban. Zelf werd ik toen op een nacht wakker met de woorden van Psalm 150.

Jopie: 'Als groep zijn we van verschillende stromingen en kerken, maar we willen allemaal Israël zegenen.'

Dat had met de Menorah te maken. Het gebouw is er gekomen, midden in het land. Het is een grote zegen voor allerlei dagen en organisaties waar de Here wordt gezocht en geprezen.'

Waarom zou je iemand motiveren om deel te nemen aan een regiogroep?

'Als je wil leren te volharden in gebed, moet je voor de NEM gaan bidden. Het zijn gewoon hele goede avonden. Het is een manier van voeding, we drinken echt uit de Bron. Samen zijn we één in de Heer.'

Lita van Leesten is oprichtster van de regiogroep in Almere, de jongste regiogebedsgroep van ons land.

Hoe en wanneer is de regiogroep in Almere ontstaan?

Lita: 'Deze groep is in mei 2014 ontstaan. Vorig jaar had ik tijdelijk geen werk en zocht naar Gods bedoeling hiermee. Nu had ik al heel lang een warm hart voor Israël en was met dit volk begaan. Ik dacht: Hoe ga ik hier als christen mee om? Op internet zocht ik wat organisaties hiermee doen. Zo kwam ik op de site van de NEM terecht. Wat zij allemaal doet sprak me aan. Ik heb toen contact gezocht.

In Almere is nog een Israëlgebedsgroep. Die komt eens per maand op een avond bij elkaar. Ik ontdekte dat er mensen zijn die liever overdag bij elkaar komen. Iedere maand komen we op een donderdagmiddag bij elkaar met een groep van zo'n zeven mensen. In-tussen werk ik weer, maar de donderdag is mijn vrije dag.'

Wat betekent de regiogroep voor jou persoonlijk?

'Ik zou het prachtig vinden om naar Israël te gaan en daar te werken, maar dat gaat nu niet. Daarom kijk ik naar wat kan op dit moment. Bidden kan wel. Het is bemoedigend om dat met een groep te doen.'

Waarom zou je iemand motiveren om deel te nemen aan een regiogroep?

Lita: 'Ik kan niet naar Israël gaan om te werken. Bidden kan ik wel.'

'In de Bijbel staat hoe belangrijk gebed voor Israël is. Ik wil mensen laten nadenken en erbij stil laten staan hoe prettig en belangrijk het is om dit samen te doen. Vanochtend las ik een mail van iemand die haar baan kwijt is. Ik heb haar de informatie van de NEM gegeven en haar uitgenodigd voor de eerstvolgende bijeenkomst van de regiogroep. Binnen een paar minuten had ik de reactie dat ze komt!'

Iedere uitgezonden werker is betrokken bij een regiogroep in het land. Wilma is uitgezonden naar Israël en is nauw betrokken bij de regiogroep in Alblasterdam en Maasland.

Wilma: 'Wij zijn een geloofsorganisatie en dat kan alleen standhouden door veel gebed. Bij de groep in Maasland ben ik al vanaf het begin betrokken. Zonder hun gebeden zou ik nooit zoveel hebben kunnen doen voor de mensen hier en het zou ook veel moeilijker geweest zijn om het vol te houden. Ik probeer contact te onderhouden door regelmatig gebedspunten toe te sturen. Als leden van deze groep in Israël zijn zoeken zij mij vaak op. Als ik in Nederland ben probeer ik de groep te bezoeken en dat vind ik altijd hartverwarmend en verrijkend. De groepen betekenen heel veel voor mij!'

Wil je meer weten over de regiogroepen of je bij een groep aansluiten? Kijk op onze site voor meer informatie of neem contact op met Jan van der Voort: jan.vd.voort@nemnieuws.nl.

Ontmoeting op Cyprus (deel 2)

In het maart nummer van NEMagazine werd al uitgebreid verteld over de bijzondere conferentie op Cyprus. Eén van de artikelen ging over drie deelnemers: de Egyptische Hanneke en Mirjam en de Israëlsche Karin. In dat artikel kwam vooral het getuigenis van Hanneke naar voren. In dit magazine wil ik graag Mirjam en Karin uitgebreider aan het woord laten.

Mirjam, wat is er in je leven gebeurd dat je het verlangen hebt gekregen om Joden te ontmoeten?

Het kwam onverwacht toen ik in de Bijbel las in Romeinen 11. De Heer liet me duidelijk zien dat Hij zijn volk Israël niet had afgewezen. De verzen raakten mijn hart. Zelf ging ik in die tijd ook door een moeilijke periode. Ik las de Bijbel om gezegend te worden, om een vers te lezen waardoor ik zelf bevestigd kon worden. Maar in plaats daarvan begon ik te huilen en te bidden voor Israël. Ik voelde zoveel liefde voor Israël. Ik las het bijbelgedeelte de hele week. Wat me het meest raakte was dat dit bijbelgedeelte zegt dat Israëli's de wortels zijn. Zij zijn de wortels en wij zijn de takken. Ze zijn een zegen voor ons. Het tegenovergestelde hoor je in mijn cultuur. Daar wordt gezegd dat Israëli's slechte mensen zijn. Christenen geven nog steeds Israël de schuld voor het doden van Jezus, na al deze generaties. Ik ging voorbede doen voor Israël: 'Jezus, vergeet uw beloften aan Abraham niet!' Na een maand begon ik het te delen met mijn familie. Ze waren er niet blij mee. Ze zeiden: 'Nee, het gaat hier (in de Romeinenbrief) niet over Is-

raël, maar over de kerk!' Maar dat is echt niet logisch. Er staat duidelijk 'God heeft zijn volk niet afgewezen.'

Alleen staan

Ik kende geen mensen in Egypte die net als ik voor Israël bidden. De meesten kan het niet schelen, of ze haten de Joden. Ik begon te bidden dat de Heer me mensen zou brengen uit Egypte die van Israël houden en voor Israël bidden. Ik las in het Bijbelboek Jeremia. De

Heer zegt tegen hem: 'Zeg niet: ik ben nog maar een jongen. Ik heb je gekozen vanuit de schoot van je moeder, voor een speciale taak.' En de Heer raakt zijn mond aan. Hij zei tegen Jeremia: 'Ik leg mijn woorden in je mond'. Ik las dit en ik viel in slaap en ik voelde dat Jezus echt mijn lippen aanraakte. Hij moedigde me hiermee aan. 'Zeg niet: ik ben maar alleen. Je kunt het. Spreek erover. Moedig mensen aan te bidden voor Israël.' Deze conferentie is voor mij een bevestiging van God. Ik heb nu echt Joden ontmoet en ik weet dat God wil dat ik voor hen bid. Voorheen dacht ik 'ik ben gek'. Ik ben zo blij dat ik door deze conferentie Hanneke heb ontmoet, want zij is ook Egyptisch. We kunnen elkaar steunen en aanmoedigen.

Karin, wat is er in jouw leven gebeurd dat je het verlangen hebt gekregen Arabieren te ontmoeten?

Anderhalf jaar geleden immigreerde ik vanuit Amerika naar Israël. Al meer dan twintig jaar hoor ik bij de Messiaans Joodse gemeenschap. Voor ons zijn Gods beloften voor Israël vertrouwd. Wij wisten dat wanneer je Israël zegent je gezegend zult zijn. Maar we spraken alléén maar over het Joodse volk, we dachten helemaal niet na over andere volken, zoals bijvoorbeeld in de profetie van Jesaja 19. Eigenlijk was het nogal egocentrisch, het draait om het Joodse volk, alle andere volken moeten hierachter aansluiten. Twee jaar geleden werd mij een baan was aangeboden door Seeds

of Hope in Israël. Seeds of Hope is een hulporganisatie, die in Jeruzalem een school van verzoening heeft voor Joodse en Arabische kinderen. Toen ik gevraagd werd om hiervan het hoofd te worden leek me dat geweldig. Ik verwachtte dat alle christen-Arabieren op deze school net zo zouden geloven als ik, want dat is toch wat de Bijbel zegt? In Amerika had ik gezien hoe niet-Joden tot geloof kwamen. Ik had gezien hoe zij door bijbelstudie tot inzicht kwamen om een levensstijl te hebben net als wij Joden. Ik dacht dus dat we op deze school allemaal koosjer zouden eten en dat we allemaal sjabbat zouden vieren. Toen ik op deze school begon te werken ontmoette ik verschillende Palestijnse leerkrachten die helemaal niet zo leefden. Ik realiseerde me: 'Dit is hier een hele andere cultuur'. Ik schrok dus eerst wel op

deze school, maar besloot toen om echt te gaan voor samenwerking tussen Joodse en Arabische leerkrachten.

Bewogen met Hagar

Al na een paar weken kwam er een verandering bij mij. Ik kreeg bezoek van een collega die voor onze organisatie in een Arabisch land werkt. We baden samen. Tijdens het bidden liet de Heer me zien dat ik moet bidden voor Sara en Hagar. Dat heeft me sindsdien niet meer losgelaten. Beide vrouwen horen bij het huis van Abraham. Hun zonen Isaäk en Ismaël zijn beiden zonen van Abraham. Ik werd geraakt door de moeilijke situatie van Hagar. Haar houding was niet goed, maar er was ook echt misbruik van haar gemaakt. Ik kreeg bewogenheid voor Hagar en haar nageslacht. Ik begon te zien hoe God een zegen heeft

voor Ismaël en zijn nageslacht. Isaäk en Ismaël hebben een verschillende roeping, maar zijn allebei gezegend. Het raakt me diep dat Sara Hagar heeft weggestuurd. Ik ervaar het als roeping om Hagar en haar nageslacht weer terug te verwelkomen in het huis van Abraham. En we zijn één in het huis van onze Vader. Dat is wat me naar deze conferentie heeft gebracht. Niet dat Arabische christenen komen en zeggen: 'Nu ga ik Joods worden en alles op jullie manier doen.' Het gaat erom dat we samenkomen en zeggen: 'We doen het op de manier van onze Vader.'

Op de berg van de Bergrede

De ene na de andere touringcar zoekt de Berg van de Zaligsprekingen op. Al eeuwenlang is deze plek in trek bij bezoekers aan het land van de Bijbel. Geen wonder.

Wat trekt hen? Door de relatief weinige bebouwing rondom het Meer van Galilea, kunnen de bezoekers zich hier het Bijbelse landschap vrij gemakkelijk voorstellen. Tegenwoordig zijn de velden weliswaar in cultuur gebracht door kibboetsiem, maar het meer ligt er vrijwel net zo bij als vroeger. Ook de blauwe kleur van het water waarop vissersbootjes drijven en de glooiingen van het landschap zijn niet veranderd. Paden doorkruisen de velden. Deze bieden bezoekers gelegenheid af te dalen door een groen of - in de zomer - geel landschap naar het 150 meter lager gelegen Meer van Galilea.

Dit is het landschap waarin Jezus en de apostelen verkeerden. In hun tijd vestigden religieuze Joden zich namelijk rond de noordzijde van het meer. Archeologische opgravingen in plaatsen in de buurt als Kapernaüm, Chorzin, Bethsaïda, Tabgha en Magdala hebben dat bevestigd.

Zeven bronnen

Het plaatsje aan de voet van de berg heet Tabgha. Dat woord is afgeleid van het Griekse 'Heptapeton', dat 'zeven bronnen' betekent. Ze leveren warm water en de visen vermenigvuldigen zich daar snel. In de dorpjes aan de noordzijde van het meer woonden vissers.

In Bethsaïda (het huis van de visser) bijvoorbeeld vond archeoloog Rami Arav vissershuisen. De manier waarop de huizen waren gebouwd bevestigen volgens hem dat Jezus moet worden geplaatst in 'een omgeving van eenvoudige en zeer nederige mensen'. Toen lag Bethsaïda nog aan het meer. Tegenwoordig ligt het ten noorden daarvan, omdat de Jordaan slib heeft aangevoerd.

De christelijke traditie heeft de noordzijde van het meer al snel verbonden aan belangrijke Bijbelse gebeurtenissen. De Spaanse pel-

grim Egeria, die in de jaren 383 tot 395 door het land van de Bijbel trok, schreef dat Jezus bij de zeven bronnen van Tabgha het wonder van de broodvermenigvuldiging verrichtte. Op de heuvel iets hoger is een spelonk waar volgens haar Jezus de Zaligsprekingen uitsprak.

Deze traditie is volgens de vroegere archeoloog Bargil Pixner mogelijk afkomstig van de eerste Joodse gelovigen in Jezus. De rotsachtigheid van de berg duidt er volgens Pixner op dat de plek niet voor landbouw werd gebruikt in de tijd van Jezus.

In de buurt ligt ook Kfar Nahum, het dorp van Nahum, in het Nederlands beter bekend als Kapernaüm, waar archeologen een oude kerk hebben gevonden, die mogelijk gebouwd was op de plaats waar Petrus woonde.

Een van de zeven bronnen bij Tabgha.

Het leven van de Joden hier moet vrij rustig geweest zijn. Ze hadden kans de Thora te bestuderen in de synagogen. Dit gebied stond niet onder directe controle van de Romeinen, zoals Juda en Jeruzalem, verder naar het zuiden. Een van de vier zonen van Herodes de Grote, genaamd Herodes Antipas, heerste hier. Hij regeerde in Galilea en Perea (in het Overjordaanse) van 4 v.Chr. tot 39 n.Chr.

Herodes Antipas wenste evenals zijn vader grote bouwwerken achter te laten. Hij stichtte in 20 n.Chr. Tiberias. Hij noemde de stad naar de Romeinse keizer Tiberius en hij maakte er de hoofdstad van Galilea van. De stad had een theater, een sportstadion en luxe baden. Religieuze Joden bleven echter uit de buurt omdat de stad op een begraafplaats lag. De viervorst dwong vervolgens vroegere slaven, armen en soldaten om er zich te vestigen. Jezus is waarschijnlijk

nooit in de stad geweest. Vandaag is Tiberias een grote stad, die zich uitstrekt over hellingen aan de westzijde van de binnenzee.

'Lelies op het veld'

De Arabieren noemden de berg 'Gods oog'. Dat is begrijpelijk. Aan het einde van de winter en het begin van de lente is de berg bedekt met tienduizenden gele, rode en blauwe bloemen. Mogelijk zijn het deze bloemen geweest waarop Jezus doelde toen Hij sprak over de 'lelies op het veld'. Ook zien we hier vogels in de lucht, die niet zaaien en niet maaïen of verzamelen in schu-

ren. Toch worden ze door hun Hemelse Vader gevoed (vgl. Mattheüs 6:26). Het moet ook in deze streek geweest zijn waar Jezus 's

morgens vroeg, 'nog diep in de nacht' een eenzame plaats zocht om te bidden. (Markus 1:35).

Toen Jezus de Bergrede uitsprak was 'het gerucht over Hem' al verspreid over heel Syrië. Mensen kwamen uit Galilea, Jeruzalem en Judea en van het gebied ten oosten van de Jordaan. De mensen brachten naar Hem allen die er slecht aan toe waren. (Mattheus 4:24 en 25).

Toeristen en pelgrims komen niet alleen om het landschap, maar ook om de Kerk van de Zaligsprekingen zelf te zien. In 1938 bouwden de Franciscanen deze kerk die de beroemde Italiaanse architect Antonio Barluzzi ontwierp. De acht hoeken van dit bedehuis van franciscaanse zusters symboliseren de acht zaligsprekingen, waarvan er ook een te lezen is op elk van de ramen. Het altaar bevindt zich onder de koepel, die glittert door het gouden mozaïek.

Domus Galilaeae

Onze reis vervolgt zich naar het ruim twee kilometer verder naar het noorden en iets hoger gelegen Domus Galilaeae ('het huis van Galilea'). Het hek over de weg naar de parkeerplaats schuift langzaam open nadat ik op de bel heb gedrukt. Even later zitten we in de kapel met de Italiaanse seminarist Marco Gambarotto en Argentijnse pater Santiago Perez. Hun Engels is beter dan ons Spaans en ze slagen erin duidelijk te maken waartoe dit grote complex dient. Ze leggen hier, zo blijkt steeds weer, de nadruk op de zaligsprekingen, en op de Joodse achtergronden van het christelijk geloof.

Santiago vertelt dat het allemaal begon met de Spaanse Carmen Hernández, die in 1960 naar Israël kwam. Ze bezocht heilige plaatsen, las daar de Bijbel en bad er. Op een zekere dag was het geld op. Ze besloot te werken bij Joodse gezinnen. Daar zag ze wat de Joodse gebruiken waren en hoe Joden hun feesten vierden. Ze zag daarin gebruiken van christenen terug. De oorsprong van de eucharistie ligt bijvoorbeeld in de seider, bij het begin van het Pesachfeest. Ze keerde weer terug naar Spanje, waar ze de Spaanse schilder Kiko Argüello ontmoette.

Argüello had zich gevestigd in een armenbuurt. Daar startte hij langzaam maar zeker een gemeenschap. Zigeuners, prostituees en anderen in de marge van de samenleving sloten er zich bij aan. Argüello en Hernández richtten een nieuwe beweging op, genaamd de Neocatechu-

menale Weg. De Neocatechumenale Weg biedt mensen, vooral katholieken, een weg terug naar de kerk waarbij ze vorming ontvangen over het geloof. Inmiddels heeft de Neocatechumenale Weg wereldwijd duizenden gemeenschappen gesticht.

De zaligsprekingen zijn belangrijk voor de Neocatechumenale gemeenschappen. Pater Santiago stelt dat het de armen van geest zijn, die open staan voor het evangelie. Vaak zijn dit de mensen die in de problemen zijn geraakt. 'De armen van geest zijn allerlei mensen. Het zijn zij die zeggen: Ik heb iets nodig wat ik niet heb. Ik kan het zelf niet krijgen, iemand moet dat mij geven.'

Custos

In het begin van de jaren tachtig in de vorige eeuw bood de franciscaanse custos van het heilige land de Neocatechumenale Weg de mogelijkheid aan een centrum te bouwen voor studie en retraite op de Berg van de Zaligsprekingen. Argüello stelde het project samen met Carmen Hernández op. Argüello ontwierp met een internationale groep architecten een modern gebouw dat zou moeten passen bij het landschap.

Op deze wijze zou voldaan worden aan de wensen van zowel paus Paulus VI, die graag een centrum wilde in Israël waar seminaristen hun studie zouden kunnen afronden als

die van Johannes Paulus II, die herhaaldelijk zei dat het nodig is naar de Hebreeuwse wortels terug te keren om het christelijk geloof te kunnen begrijpen en als christen te leven.

In 1999 werd de eerste steen gelegd. 'Het Huis van Galilea zal pelgrims verwelkomen', zei de toenmalige patriarch Michel Sabah. 'Het zal mannen en vrouwen verwelkomen, onverschillig of verlangend Jezus te kennen, om opnieuw te luisteren naar Zijn onderwijs.'

Paus Johannes Paulus II zegende het initiatief. In een brief van zijn hand schreef de paus dat deze plaats een brug zou moeten worden tussen het Joodse volk en het christendom. 'Het was profetisch', zegt pater Santiago. 'Hier gebeuren intussen veel dingen. Elk jaar komen hier 15.000 Joden op bezoek. Sommigen zijn religieus. We kregen hier zelfs een groep van 70 jesjiva-studenten op bezoek. Dit huis is bedoeld om elkaar beter te leren kennen. We zoeken en vinden dingen die we gemeenschappelijk hebben. De paus zei: de Joden zijn onze oudere broeder. De beloften zijn voor hen.'

Domus Galilaeae op de Berg van de Zaligsprekingen.

Seminarist in de bibliotheek van Domus Galilaeae. In de bibliotheek bevindt zich eveneens een Thora.

Agenda zomer '15

JUNI 2015

14	Spreekbeurt Kees Jan Rodenburg, Voorthuizen
20	Vorbereidingsdag Kinderwerkers Reveilweken
23	Gespreksavond toekomst NEM, Voorthuizen.
25	NEM-Leesgroep
27	Vorbereidingsdag medewerkers Reveilweken
	Afscheidsreceptie Kees Jan Rodenburg

JULI 2015

3	Sjabbat Israël Gebed
3	Cursusweek Bijbelse Feesten, Ardennen
5	Spreekbeurt Ruth Penning-Wolswinkel, Den Helder
18-24	Reveilweek 1
25-31	Reveilweek 2

AUGUSTUS 2015

1-8	Reveilweek 3, Delden
-----	----------------------

SEPTEMBER 2015

4	Sjabbat Israël Gebed
24	NEM Leesgroep
25	Dankdienst Reveilweken
27	Spreekbeurt Michaël Wittocx, Terneuzen

Alle activiteiten vinden plaats op ons NEM-centrum bij Voorthuizen, tenzij anders is aangegeven.
Voor meer informatie over onze activiteiten zie: www.nemnieuws.nl, doe mee.

Reveilweken

Ben je al eens op een Reveilweek van de NEM geweest? In de zomer zijn er drie Reveilweken, twee op ons terrein bij Voorthuizen en de laatste week is in Delden. Mensen uit allerlei kerken en van alle leeftijden trekken een week samen op. Voor alle leeftijden is er een eigen programma. Het thema van dit jaar is 'Mission (im)possible?' en gaat over de Bergrede. Je begint de dag met 'stille tijd'. Na de bijbelstudie 's ochtends praat je over het thema door in een kleine groep. 's Middags kun je naar een seminar, maar mag je ook gewoon vakantie houden. 's Avonds luister je weer naar een spreker. Natuurlijk is er ook tijd van aanbidding. Je kunt kamperen, maar ook accommodatie huren. Vakantie vieren, mensen ontmoeten én werken aan je geloofsleven: dát is de Reveilweek! Kijk op onze website www.nemnieuws.nl voor meer informatie.

De NEM is geheel afhankelijk van giften. Specifieke bijdragen voor het werk in het Midden-Oosten kunnen worden overgemaakt met vermelding van J19-fonds (verwijzend naar Jesaja 19).
Voor informatie over legaten en nalatenschappen ten

behoefte van de NEM kunt u contact opnemen met het kantoor.

U kunt het werk van stichting Near East Ministry op verschillende manieren steunen:

- Door uitzending als BaanBreker of via Connect!
- Door mee te doen aan onze activiteiten
- Door te bidden voor Israël en de Arabische volken
- Door ons uit te nodigen voor diensten, lezingen en workshops

COLOFON NEMMAGAZINE

NEMmagazine is een (gratis) uitgave van stichting Near East Ministry en verschijnt 4x per jaar.

Medewerkers: Ruth Penning-Wolswinkel, Alfred Mulder, Kees Jan Rodenburg, Joanne de Witte. Eindredactie: Heidi van den Brandt.

De redactie heeft geprobeerd de auteurs van alle foto's te achterhalen en hun rechten te respecteren. Vragen en opmerkingen kunnen gestuurd worden naar jedidja.fijnenberg@nemnieuws.nl.

Vormgeving: Anton Sinke, www.antonsinke.nl

Drukwerk: De Hoop Grafisch Centrum, Dordrecht

NEM: Ontmoeting met Israël en de Arabische volken. Dienen uit liefde. Leren bij de bron. Bidden met verwachting

De NEM is lid van de Evangelische Alliantie en de Evangelische Zendingen Alliantie. De NEM is volledig afhankelijk van giften en heeft de ANBI-status.

Facebook groepen: Reveilweken, Near East Ministry

Dit (gratis) magazine ook thuis ontvangen? Stuur een mailtje naar info@nemnieuws.nl

NEM Nederland

Bezoekadres: Voorthuizerweg 5, 3862 PZ Nijkerk (weg Voorthuizen-Putten, N303)

Postadres: Postbus 30, 3780 BA Voorthuizen

T: 0342 - 47 13 18

F: 0342 - 47 48 96

E: info@nemnieuws.nl

W: www.nemnieuws.nl

IBAN: NL93ABNA0462453855

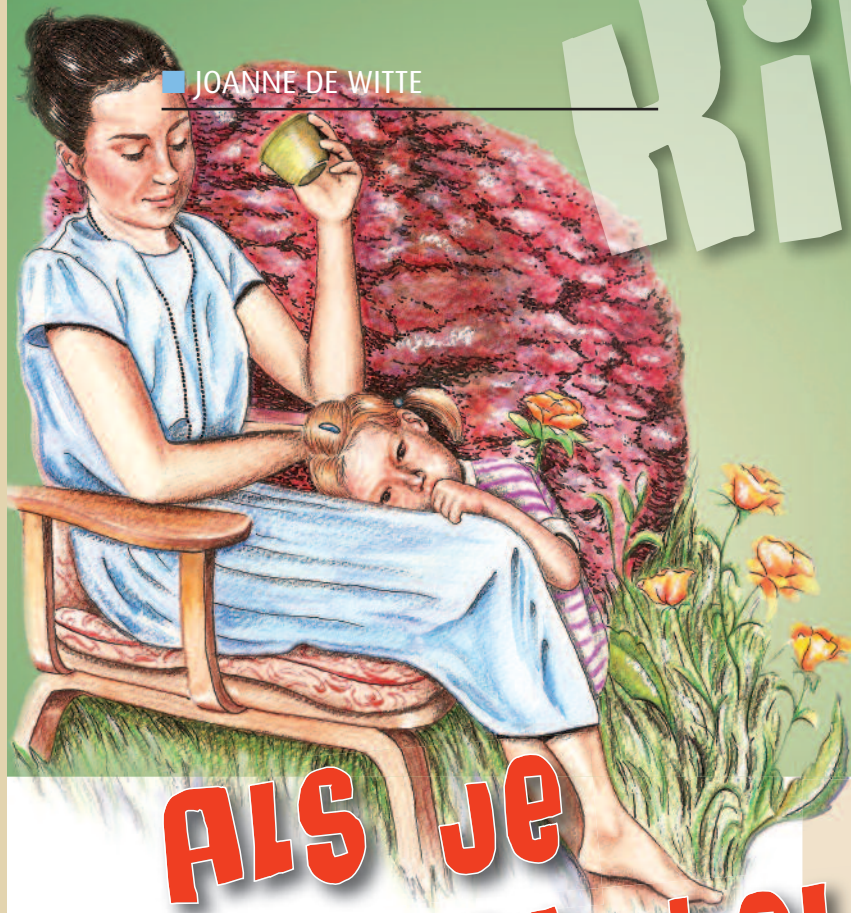
NEM België, contactadres

Fam. M. Wittocx, Koning Albertstraat 158, B-2800 Mechelen

T/F: 015-209422, E: michael.wittocx@telenet.be

ISSN: 2210-7266

| NR. 20 | JUNI 2015

ALS JE verdriet hebt...

Waar denk jij aan, als je het woord 'troost' hoort? Je kan denken aan verdriet, maar ook aan liefde. Verdriet is de reden waarom iemand troost nodig heeft. Liefde is het middel waarmee je troost kunt geven en ontvangen. Misschien denk je ook wel aan iemand, die jou elke keer weer troost wanneer je verdrietig bent. Soms word je getroost door middel van een knuffel, of door troostende woorden. Soms voel je je al beter doordat iemand een grapje maakt. Maar al deze troostende dingen komen voort uit liefde. Iemand houdt zoveel van jou, dat hij of zij moeite doet om jou weer beter te laten voelen.

■ WIST JE DAT...

... Lamech over zijn zoon Noach zei: 'Deze zoon zal ons troost geven?' Je leest het in Genesis 5:29.

Het volk Israël heeft ook vaak verdriet gehad. De Israëlieten hebben in slavernij en armoede moeten leven, en hebben veel oorlog en verdrukking gekend. Ze hebben mensen verloren, zijn pijn gedaan en hebben zich buitengesloten gevoeld. Maar God laat zien dat Hij een God is die troost. Lees Jesaja 40:1 maar eens. Iets verderop, in Jesaja 40:31 staat: 'maar wie hoopt op de Heer krijgt nieuwe kracht: hij slaat zijn vleugels uit als een adelaar, hij loopt, maar wordt niet moe, hij rent, maar raakt niet uitgeput.'

God deed meer dan alleen troosten: Hij belofte aan zijn volk dat er een Messias zou komen. God houdt zoveel van deze wereld, dat Hij zijn Zoon Jezus gaf om te sterven voor onze zonden, zodat we niet verloren gaan. Als God zoveel van ons houdt, mogen we weten dat Hij vandaag de dag ook nog een God is die troost.

■ WIST JE DAT...

... er meerdere gezegden en spreekwoorden zijn die over troost gaan? Bijvoorbeeld 'Een schrale troost', en 'Een pleister op de wond leggen'. Weet jij er nog meer?

... het woord 'troost' in de Bijbel het vaakst voorkomt in het boek Jesaja? Het staat er acht keer in. Zoek ze allemaal op!

■ PRIJSVRAAG

Rebus

Stuur je oplossing met je naam en leeftijd naar kids@nemnieuws.nl en wie weet ontvang jij een leuk presentje thuis!

De vorige puzzel is gewonnen door Anna van Willigen uit Dordrecht. Het antwoord was: Een kind van de vader in de hemel.

Oplossing: